

Arrest

nr. 206 693 van 11 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 29 mei 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, van Koerdische afkomst bent, en op (...) 1987 in Arbat (Suleymaniya), Noord-Irak, bent geboren. U woonde uw hele leven in het ouderlijk huis, maakte de lagere school niet af en was huisvrouw. Uw mannelijke familieleden oefenden veel controle op u uit en gaven u weinig of geen vrijheid. Het was u bijvoorbeeld verboden om het huis te verlaten en u mocht met moeite uw zus Bayan bezoeken in Suleymaniya. Ook uw andere zussen werden gecontroleerd, ook al waren ze ondertussen (meerdere malen) getrouwd. Doorheen de jaren schrokken uw broers er niet

voor terug om geweld tegen de vrouwelijke gezinsleden te gebruiken. Zo werd u soms met de riem geslagen, braken ze eenmaal uw arm, en sloegen ze uw moeder het hospitaal in. Sinds het overlijden van uw vader in maart 2014 fungeert uw broer Sardar als uw voogd.

In de loop der jaren vroegen diverse mannen om uw hand, onder andere uw neef. U weigerde met hem te trouwen omdat hij vrouwen slecht behandelt. Uw familieleden weigerden u uit te huwelijken aan Koerden die in het buitenland wonen. Volgens hen zou u in het Westen een losse vrouw worden.

Omstreeks 2014 leerde u via facebook HHA kennen (NN xxx - OV 6.088.352), een Iraakse Koerd die sinds een zevental jaar in België verblijft. Jullie chatten met elkaar en begonnen een relatie. In augustus 2014 was H in Irak. Hij bezocht samen met zijn moeder jullie woning en vroeg er om uw hand. Uw moeder was bereid te luisteren maar uw broer Sardar ging niet akkoord. Twee weken later sloot Sardar uw facebookaccount af. H sloot in dezelfde periode zijn facebookaccount om te vermijden dat hij u in de problemen zou brengen. Nadien hadden jullie in het geheim telefonisch contact via een gsm die u bij uw zus Bayan verborg. Later volgde er een tweede huwelijksaanzoek via een familielid van H.

U wou Irak verlaten en naar H reizen. Omstreeks 27 mei 2016 vroeg u zonder het medeweten van uw broers een Deens visum aan in Turkije. Uw visumaanvraag werd geweigerd. Nadien hielp een zekere Joanna, een vriendin van uw zus Bayan, uw reis naar België te regelen.

Op 20 september 2017 bracht u in Suleymaniya een bezoek aan uw zus Bayan. De volgende dag nam u vanuit Suleymaniya het vliegtuig richting Istanbul. U reisde onder uw eigen identiteit en met uw eigen paspoort. Vanuit Turkije reisde u over land en op illegale wijze via Bulgarije naar België. Begin oktober 2016 kwam u in België aan en een drietal dagen later huwde u op religieuze wijze met H. Op 26 oktober 2016 vroeg u in België een eerste keer asiel aan.

Op 23 december 2016 werd uw asielaanvraag afgesloten met een afstand van asiel aangezien u zich niet tijdig had gemeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op 5 januari 2017 vroeg u voor een tweede keer asiel aan. Een week later, net voor het interview bij DVZ, vernam u dat uw broers uw moeder hadden geslagen en haar het huis hadden uitgezet. Bovendien zeiden uw mannelijke familieleden dat ze u zouden neerschieten indien ze u vonden. Uw tweede asielaanvraag werd op 15 maart 2017 door het CGVS in overweging genomen. Ondertussen bent u zwanger.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u volgend document voor: uw Iraaks paspoort dd. 03/06/2013.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

U maakt niet aannemelijk dat u uit een familie komt waarin vrouwen alle vrijheid worden ontnomen.

U insinueert dat u geen kans had om een gewoon leven te leiden en beweert dat u de lagere school niet kon afmaken, niet mocht werken, het huis met moeite mocht verlaten, niet mocht lachen, en geen enkele inspraak had wat een eventuele partner betreft. Ook de andere vrouwelijke familieleden leefden onder het juk van uw broers. Er was bovendien sprake van huiselijk geweld (zie CGVS, p. 6, 11-18). Het CGVS hecht echter geen geloof aan de door u geschetste context aangezien blijkt dat u wel degelijk inspraak had op uw partnerkeuze. Zo weigerde u bijvoorbeeld het huwelijksaanzoek van uw neef en werd deze keuze kennelijk gerespecteerd door uw familie. Nochtans leidde uw keuze tot een breuk in de familie (zie CGVS, p. 11, 15). Bovendien bent u ondertussen religieus gehuwd met een Koerd die in het buitenland verblijft, terwijl uw familie daar volgens u tegen was (zie CGVS, p. 13). De door u ingeroepen problemen als gevolg van deze relatie blijken niet geloofwaardig (zie verder). Voorts blijkt dat u herhaaldelijk naar het buitenland reisde (Turkije), of van plan was om naar het buitenland te reizen (Iran). U werd daarbij naar eigen zeggen vergezeld door vrouwelijke familieleden. Daarnaast bezocht u diverse Iraakse steden, zoals bijvoorbeeld Suleimaniya en Erbil (Howler) (zie CGVS, p. 4-5). Deze bevindingen staan haaks op uw verklaringen als mochten u en uw vrouwelijke familieleden met moeite het huis verlaten. Bovendien maakte u zelf de keuze om het land te verlaten en uw leven verder te zetten in een u onbekende maatschappij, duizenden kilometers van uw eigen omgeving. Dat u deze keuze maakte en er vervolgens in slaagde om uw keuze in de praktijk om te zetten, lijkt moeilijk te vereenzelvigen met het door u geschetste beeld van een achtergestelde en onderdrukte vrouw. De door

u geschetste reisweg en -modaliteiten zijn trouwens niet geloofwaardig (zie verder). Voorts blijkt uw andere zus reeds driemaal getrouwd te zijn, wat er evenmin op lijkt te wijzen dat u uit een ultraconservatief milieu komt (zie CGVS, p. 11). U beweert dat uw broers uw arm braken maar vreemd genoeg kan u vervolgens niet zeggen wanneer dat gebeurde (zie CGVS, p. 11), wat eveneens voor vragen zorgt. U verwijst nog naar diverse andere incidenten, maar het gaat om weinig meer dan blote beweringen die u niet ondersteunt met enig begin van bewijs. Het CGVS is daarom van mening dat u geen correct beeld schetst van uw situatie in Irak.

Vervolgens schetst u geen geloofwaardig beeld van de manier waarop u Irak heeft verlaten.

Aanvankelijk probeert u te verbergen dat u omstreeks mei 2016 een Deens Schengenvisum heeft aangevraagd. Uiteindelijk geeft u toe dat u een Deens visum aanvraag, waarna u probeert te ontkennen dat u in het kader van deze visumaanvraag naar Turkije bent gereisd. Geconfronteerd met deze vaststellingen valt ook op dat u vragen ontwijkt of insinueert dat u moeite heeft om de vragen te begrijpen (zie uittreksel Evibel, toegevoegd aan het administratief dossier - zie CGVS, p. 4-5, 9-11). Uit deze vaststellingen blijkt dat u doelbewust valse verklaringen aflegt over een essentieel element in uw asielrelaas, namelijk uw geheim vertrek uit Irak, en dat u op die manier verzaakt aan de medewerkingsplicht die op iedere asielzoeker rust. Het is trouwens weinig geloofwaardig dat u de visumprocedure, waarvoor u diverse afspraken (in zowel binnen- als buitenland) moest maken en diverse documenten moet voorleggen, kon doorlopen zonder dat iemand van uw mannelijke familieleden het merkte (zie boven).

U beweert dat uw uiteindelijk vertrek via een vriendin van uw zus Bayan werd geregeld. U kan echter weinig concreets vertellen over hoe deze vrouw uw reis regelde. U kent niet eens de volledige naam van de vriendin en u weet niet welke contacten ze aansprak bij het regelen van uw reis. Meer nog, u weet niet eens wanneer de voorbereidingen van start gingen. Verder blijft u heel erg op de vlakte over de rol die H speelde bij het regelen van uw reis. U zegt enkel dat hij het geld aan uw zus heeft overgemaakt maar meer concreet wordt u vervolgens niet. Bovendien blijkt u opnieuw de vragen te ontwijken door op de tolk in te spreken (zie CGVS, p. 15-16).

Daarnaast legt u ongeloofwaardige verklaringen af over hetgeen er na aankomst in Istanbul, Turkije, is gebeurd. U heeft namelijk geen afdoende verklaring voor het feit dat er in uw paspoort enkel een uitreisstempel van Irak staat (dd. 21/09/2016) en dat de inreisstempel van Turkije ontbreekt. Gevraagd naar een verklaring, zegt u dat u in 'transit' was. Wanneer hierop wordt doorgegaan beweert u plots dat u nog nooit van het woord 'transit' heeft gehoord en dat u niet weet wat het betekent. Dat is een absurde stelling aangezien het (Engelse) woord spontaan over uw lippen kwam gerold (zie CGVS, p. 8-9). Het wijst er op dat u doelbewust geen zicht wenst te bieden op hetgeen er in de luchthaven is gebeurd en op welke manier u de weg naar Europa heeft vervolgd. Het CGVS voegt er aan toe dat het uitgesloten lijkt dat u, ook al was u in transit, de luchthaven kon uitwandelen en het Turks grondgebied kon betreden zonder dat u een paspoortcontrole moest passeren (en een inreisstempel kreeg). Het is een duidelijke indicatie dat u valse verklaringen aflegt over uw reisweg. U legt trouwens geen begin van bewijs voor om het tegendeel aan te tonen.

Verder geldt ook nu dat het zeer ongeloofwaardig is dat u, als vrouw zonder bewegingsvrijheid, deze reis kon (laten) regelen en tot een goed einde kon brengen zonder dat uw mannelijke familieleden ervan op de hoogte waren.

Het feit dat u zich op een ongeloofwaardig reisverhaal beroept, ondergraaft uiteraard uw betrachting om aan te tonen dat u uw mannelijke familieleden in het geheim bent ontvlucht.

Het CGVS heeft eveneens bedenkingen bij uw verklaringen omtrent uw relatie met H en jullie pogingen om tot een huwelijk te komen.

U beweert dat u sinds 2014 een relatie had met H. Eerst via facebook, daarna telefonisch. U beweert dat H uw familie in augustus 2014 heeft bezocht en dat hij nadien naar België is teruggekeerd. Vreemd genoeg kan u niet zeggen of hij na augustus 2014 nog in Irak is geweest. U sluit het niet uit maar stelt dat H er u niet van op de hoogte heeft gebracht. Volgens u was dit misschien niet slecht bedoeld en was het misschien zijn bedoeling om u te beschermen (zie CGVS, p. 14). Die uitleg snijdt geen hout. Er mag worden verwacht dat u weet of uw partner nadien nog in Irak is geweest. Niet in het minst omdat u al die tijd contact onderhield met H en ondertussen al enige tijd bij uw partner verblijft.

Bovendien legt u weinig overtuigende verklaringen af over de huwelijksaanzoeken van H. U beweert dat er twee waren. Eenmaal kwam H u persoonlijk opzoeken, eenmaal stuurde hij een familielid. Vreemd genoeg kan u niet zeggen wanneer het tweede huwelijksaanzoek plaatsvond, zelfs niet bij benadering (zie CGVS, p. 14). Er mag redelijkerwijs worden verwacht dat u hier een begin van antwoord op kan bieden.

Verder heeft u niet het minste begin van bewijs waaruit blijkt dat jullie effectief sinds 2014 contact of een relatie hadden. U beweert dat jullie via facebook in contact kwamen, maar vreemd genoeg zouden jullie beider facebookaccounts afgesloten zijn. Volgens u zou uw broer omstreeks augustus 2014 uw account verwijderd hebben, waarna H hetzelfde deed om u niet in de problemen te brengen. Het is eerder onduidelijk hoe het facebookprofiel van H u in de problemen kon brengen (zie CGVS, p. 8). U beweert nog dat jullie een jaar hebben gechat, wat weinig waarschijnlijk is aangezien jullie pas in de loop van 2014 contact met elkaar hadden en uw account al in augustus 2014 werd afgesloten (zie CGVS, p. 12-13).

Het CGVS is daarom van mening dat uw verklaringen dusdanige hiaten vertonen dat er kan worden verondersteld dat u geen correct beeld schetst van uw relatie met H.

Verder maakt u niet aannemelijk dat u omwille van uw vertrek uit Irak en omwille van uw relatie met H voor vervolging dient te vrezen.

U verklaart namelijk dat u in Irak geen problemen kende met uw broers omwille van uw relatie met H. U verklaart dit door te stellen dat uw broers niet zeker wisten of jullie een relatie hadden, wat een weinig overtuigende uitleg is gezien de door u geschetste context en de twee huwelijksaanzoeken (zie CGVS, p. 15).

U beweert dat niet enkel uw broers maar ook de andere mannelijke familieleden u willen vermoorden (zie CGVS, p. 16). Ze zouden u naar eigen zeggen in brand willen steken of executeren. Volgens u hebben ze dat met zoveel woorden tegen uw zus gezegd. U kan echter niet toelichten waar en wanneer ze die bedreigingen uitten. U houdt het er op dat het 'vanzelfsprekend' is (zie CGVS, p. 16). Het CGVS acht die uitleg weinig bevredigend.

Vervolgens kan u niet zeggen of uw broers ervan op de hoogte zijn dat u met de hulp van uw zus Bayan het land heeft verlaten. Na herhaaldelijk de vraag te ontwijken stelt u uiteindelijk dat ze niet volledig zeker zijn dat dit zo is gebeurd (zie CGVS, p. 16-17). Veel overtuigingskracht spreekt er niet uit dergelijke verklaringen.

U heeft verder geen concrete en geloofwaardige elementen om uw vrees te staven. U verklaart weinig meer dan dat u zeker bent dat ze u gaan doden omdat ze het met zoveel woorden hebben gezegd en omdat u uw familie kent (zie CGVS, p. 17). Gezien de ernst van de voorgehouden vrees mag worden verwacht dat u dit verder kunt concretiseren. U beperkt zich echter tot blote beweringen. Bovendien bleek eerder dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beschrijving van het milieu waarin u opgroeide (zie hoger).

Los van het voorgaande stelt het CGVS vast dat er na uw vertrek geen enkele poging was om tot een verzoening met uw familie te komen. Volgens u omdat u bij voorbaat weet dat het geen zin heeft bij conservatieve families. Gezien de ernst van de situatie en het feit dat andere familieleden bij uw vertrek betrokken waren, is het enigszins vreemd dat er niet is getracht tot een normalisering van de situatie te komen (zie CGVS, p. 17).

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Evenmin zijn er redenen om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Er zijn geen indicaties dat u in de KAR een reëel risico op ernstige schade loopt. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal- Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de KAR te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniya en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Noch bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export ende inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra,

Najaf, Arbil en Suleymania, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgelegde paspoort verandert tenslotte niets aan bovenstaande appreciatie. Het document spreekt zich namelijk enkel uit over uw identiteit en afkomst, zaken die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

“ENIGE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 48 T.E.M. 48/6 VREEMDELINGENWET

Pagina 4 van 10

- SCHENDING VAN ARTIKEL 1 VAN HET VERDRAG BETREFFENDE DE STATUS VAN VLUCHTELINGEN VAN 28 JULI 1951 (“VLUCHTELINGENCONVENTIE”)

- SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIEËLE MOTIVERINGSPLICHT

1. In de bestreden beslissing stelt het Commissariaat-generaal dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Er wordt verzoekster een gebrek aan geloofwaardigheid verweten.

Het voorgehouden gebrek aan geloofwaardigheid dient te worden gerelativeerd. Om te bepalen of een asielzoeker al dan niet als vluchteling erkend dient te worden, is de vraag naar h geloofwaardigheid niet allesbepalend; de vraag of een asielzoeker al dan niet gegronde redenen heeft in zijn land van herkomst vervolging te vrezen wegens de in het Vluchtelingenverdrag van Genève bepaalde vervolgingsgronden moet in elk geval ook nog steeds gesteld en onderzocht worden:

[...] onder voorbehoud van de toepassing van de uitsluitingsclausule, laat de te beantwoorden vraag in het stadium van het onderzoek met betrekking tot de erkenning van de vluchtelingenstatus zich samenvatten in het nagaan of de asielzoeker al dan niet redenen heeft om te vrezen vervolgd te worden omwille van één van de motieven van de Conventie van Genève; zelfs al is het geloofwaardigheidsonderzoek waartoe meestal overgegaan wordt, in regel een noodzakelijke stap om een antwoord op die vraag te verkrijgen, er moet vermeden worden dat deze stap de vraag zelf overschaduw; indien er twijfel bestaat over de waarheid van bepaalde feiten of over de oprechtheid van de asielzoeker, dan nog ontslaat de vaststelling van die twijfel ons niet van de plicht uiteindelijk na te gaan of er geen vervolgingsvrees bestaat die voldoende kan aangetoond worden, ondanks die twijfel, door de gegevens eigen aan de zaak die wel als onbetwist aangenomen kunnen worden.

(CCE, arrê n° 27.366, 14 mai 2009; eigen vertaling)

Hieronder zal verzoekster, in antwoord op de beslissing van de Commissaris-generaal, verwijzen naar de verklaringen die zij heeft afgelegd tijdens het interview bij het Commissariaat-generaal. Verzoekster heeft deze verklaringen afgelegd op basis van de informatie waarover zij beschikte en op basis van haar eigen ideeën en visies. Deze hoeven niet noodzakelijk te beantwoorden aan de objectieve werkelijkheid, terwijl de Commissaris-generaal dit constant aftoetst. Het gaat om de beleving zoals verzoekster deze heeft ervaren tijdens haar verblijf in Irak.

Deze opmerking geldt in het bijzonder wat betreft de beperking van haar vrijheid door haar broers en de bedreigingen die hieruit voortkomen wanneer verzoekster zou terugkeren naar Irak (zie hieronder).

Dat zij voor haar leven vreest, is om deze reden voor verzoekster zelfs een "evident" gegeven: "Het is toch vanzelfsprekend, ik weet dat ze het met mij doen, en zus zei dat ze bij haar kwamen. Maakten ruzie met zus en man. Dan zeiden ze: we gaan haar te pakken krijgen en zullen haar doden met een vuurwapen" (gehoorverslag CGVS, pagina 16).

2. In de bestreden beslissing stelt het Commissariaat-generaal dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Hiervoor wordt vooreerst gesteld dat verzoekster niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat zij uit een familie komt waarin vrouwen "alle vrijheid" wordt ontnomen.

Verzoekster is geboren in een klein dorp (Arbat) in Sulaymania (Irak). Zijzelf is, net als haar ouders en gezinsleden, van Koerdische afkomst. Verzoekster komt uit een groot gezin, met twee zussen en vier broers. Het volledige gezin is Koerdisch.

De relatie met haar broers in Irak verliep zeer moeilijk. Verzoekster werd fysiek en mentaal mishandeld door haar broers: "Ik werd altijd mishandeld, mijn zus Bahar trouwde driemaal en scheidde steeds. Nu is ze hertrouwd en haar man is slecht voor het kind. Hij mishandelt het. Het kind kwam bij ons. Mijn broers mishandelden het ook. Een keer zei ik dat het een zonde is. Mijn broer sloeg me hard en ik liep weg naar het huis van mijn neef. Dat was die keer toen mijn hand was gebroken. Ik werd naar noodgevalen gebracht in Suleimaniya. Mijn broer liep achter me met pistool in zijn hand" (gehoorverslag CGVS, pagina 11). Ook de andere broers waren zeer streng voor verzoekster en haar zussen: "Ja, ook de andere, Sarkawt, dat is een kapper, die is ook heel erg. Altijd achterdochtig. Zelfs de twee getrouwde zussen, daar bemoeit hij zich mee" (gehoorverslag CGVS, pagina 12).

Deze zeer beklemmende situatie zorgde uiteindelijk voor de vlucht van verzoekster uit Irak. Verzoekster had bijna geen vrijheid, zij werd zeer streng gecontroleerd door haar broers.

Zij kon hieraan niet ontsnappen, aangezien verzoekster woonde in het ouderlijk huis in Kharbat ("In Irak, waar woonde u? In Kharbat. Nog steeds is het ouderlijk huis daar" en "Altijd, heel uw leven, bij uw ouders in dat stadje? Ja"; gehoorverslag CGVS, pagina 3) en geen beroep uitoefende in Irak ("ik was huisvrouw"; gehoorverslag CGVS, pagina 7). Zij mocht niet naar school gaan van haar zeer conservatieve broers ("Als jong meisje had ik graag school afgemaakt maar door broers die heel conservatief zijn mocht ik niet als meisje naar school. Ik moest bij broers blijven en moest smeken om bij zus te gaan"; gehoorverslag CGVS, pagina 11).

Het ontbreken van bijna elke vrijheid voor verzoekster, zorgde voor haar vlucht uit Irak.

Verzoekster heeft tijdens het gehoor benadrukt hoezeer het verschil in België zich manifesteert met haar thuissituatie in Irak. Tijdens het gehoor vertelde verzoekster onder meer: "Eigenlijk met de mannen van Europa wel, gewoon om vrij te zijn en weg te zijn. Bij ons, de mannen hebben alles te zeggen en de vrouwen niets. Ik ben zes maanden hier en de vrouwen zijn geëmancipeerd en mogen naar school en mogen alleen naar buiten. Ik mocht dat niet. De rechten van de mensen werden hier gerespecteerd en daar niet" (gehoorverslag CGVS, pagina 13).

Het CGVS vertrekt, bij de beoordeling van dit element, echter van de stelling dat verzoekster "alle vrijheid" werd ontnomen. Met deze basisgedachte op uitgangspunt, formuleert de commissaris-generaal enkele elementen waaruit blijkt dat verzoekster wel enig vrijheid had of diende gehad te hebben. Dat verzoekster geen enkele vrijheid zou hebben gehad, is echter een foutief uitgangspunt. Daarentegen werd haar wel bijna elke vrijheid, als vrouw, ontnomen. Hierover gaat het. De situatie van verzoekster (zij woonde thuis, had geen job of scholing en leefde constant onder het juk van haar broers – zie hierboven) zorgde voor haar vlucht uit Irak. Dat er nog elementen zijn die wijzen op een vorm van vrijheid voor verzoekster, doen geen afbreuk aan deze algemene situatie van verzoekster.

Verzoekster heeft, in tegenstelling tot haar band met haar broers, wel een goede band met haar oudste zus, Bayan, en haar moeder. De reizen waarnaar de commissaris-generaal verwijst, verliepen steeds met de bedoeling dat verzoekster zou meereizen met haar moeder of haar oudste zus (beide zouden voor medische problemen behandeld worden in Iran en Turkije). Zij ging nooit alleen maar steeds onder "begeleiding", zoals zij heeft verklaard. De reis naar Iran ging uiteindelijk zelfs niet door (gehoorverslag CGVS, pagina 4-5).

Door het CGVS wordt gesteld dat verzoekster ondertussen religieus getrouwd is, ondanks de houding van haar broers. Verzoekster is echter niet getrouwd in Irak, maar in België: "Op 1 oktober vroeg ik hier asiel aan en drie dagen later trouwde ik religieus met hem" (gehoorverslag CGVS, pagina 6). Zij is Irak net ontvlucht om onder het juk van haar broers vandaan te kunnen komen. Een religieus huwelijk kon niet in Irak.

Dat verzoekster ondertussen religieus is getrouwd met een "Europeaan", is in relatie met haar broers een groot probleem. Haar broers stonden hier eerder afkeuring tegenover en mishandelden verzoekster eerder reeds fysiek en mentaal. Verzoekster vreest hierom voor haar leven. Haar oudste zus heeft verzoekster verteld dat haar leven in gevaar is mocht zij opnieuw naar Irak toekomen (gehoorverslag CGVS, pagina 17).

Verzoekster heeft ook aangegeven geen contact meer met haar broers te hebben, enkel met haar oudste zus en haar moeder.

In de beslissing van de Commissaris-generaal worden bovenvermelde elementen onvoldoende in rekenschap gebracht, worden ze geminimaliseerd of zelfs als ongeloofwaardig beschouwd. Het verhaal van verzoekster, gebracht tijdens het gehoor bij het CGVS zonder raadsman of vertrouwenspersoon, is echter consistent (zie hierboven). De elementen die door de Commissaris-generaal worden aangebracht, zijn niet van die aard om afbreuk te doen aan het verhaal van verzoekster.

3. De Commissaris-generaal gaat vervolgens dieper in op de afgelegde reisweg van verzoekster. Zij heeft een uitweg gezocht voor haar situatie in Irak, door de aanhoudende problematische situatie met haar broers (zie hierboven).

Verzoekster heeft hiertoe inderdaad getracht om een Deens visum te bekomen. Verzoekster heeft dit zelf proberen te regelen, maar het bleek dat de "kostprijs" hiervoor te hoog lag. De betrokken personen vroegen hiervoor een zeer grote vergoeding, tot de inpandgave van een huis (gehoorverslag CGVS, pagina 10).

Tijdens het gehoor merkt de protection officer op dat hij informatie heeft waaruit blijkt dat verzoekster dit Deens visum heeft aangevraagd. Tijdens het interview wordt dit voorgesteld alsof verzoekster zou betrappt zijn op een pertinente leugen, omdat zij op volgende vraag "nee" heeft geantwoord: "heeft u ooit een visum aangevraagd voor een land in Europa?" (gehoorverslag CGVS, pagina 10). In de beslissing van het Commissaris-generaal komt dit tevens tot uiting, "aanvankelijk probeert u te verbergen dat u omstreeks mei 2016 een Deens Schengenvisum heeft aangevraagd".

Deze voorstelling van de feiten klopt niet.

Verzoekster heeft, nadat zij werd geconfronteerd met de stelling van de protection officer dat zij een Deens visum had aangevraagd, te kennen gegeven dat zij hiermee niet is doorgegaan. De "kostprijs" lag hiervoor te hoog, temeer omdat zij een huis in pand moest geven (zie hierboven).

Verzoekster bleef hiermee volledig rechtlijnig in haar verklaringen. Nog voor de protection officer stelde over informatie te beschikken dat verzoekster een Deens visum trachtte te bekomen, wordt haar volgende vraag gesteld: "heeft u ooit geprobeerd om op legale manier, dus met een visum naar Europa te reizen?", waarop verzoekster heeft geantwoord: "Men zegt dat een visum veel geld kost en huis in pacht moet geven. Ik had er geen geld voor" (gehoorverslag CGVS, pagina 9). Haar verklaring is dus correct. Zij had inderdaad de financiële mogelijkheden niet om dit Deens visum uiteindelijk te bemachtigen.

De verklaringen van verzoekster zijn dus volledig consistent.

Ten onrechte heeft de Commissaris-generaal hieruit afgeleid dat verzoekster "doelbewust valse verklaringen" zou hebben afgelegd.

Het is belangrijk om hierbij op te merken dat verzoekster zich op dit moment, wanneer zij trachtte om aan dit Deens visum te geraken, zich in Turkije bevond. Zij was op dit moment niet meer in Irak. Hierdoor was het voor verzoekster gemakkelijker om uit het zicht te blijven van haar broers. Dit is dus geen ongeloofwaardig gegeven. De afstand maakte dit net mogelijk.

Ook de overige opmerkingen op de afgelegde reisweg van verzoekster, dewelke in se losstaan van de reden waarom verzoekster is gevlucht uit Irak, zijn niet van die aard dat haar geloofwaardigheid hierdoor ernstig wordt ondermijnd. Dat zij geen stempel in haar paspoort heeft verkregen in Turkije, is volgens verzoekster niet haar verantwoordelijkheid. De mogelijkheid bestaat immers dat verzoekster effectief geen stempel verkreeg in haar paspoort van de Turkse autoriteiten. Het is niet omdat deze mogelijkheid weinig waarschijnlijk is, dat ze uitgesloten is.

4. In de beslissing van de Commissaris-Generaal wordt tevens een passage gewijd aan de relatie van verzoekster met haar partner, H. Verzoekster heeft haar partner leren kennen via Facebook. De contacten zijn spontaan tot stand gekomen, haar partner vroeg om hem toe te voegen op Facebook hetgeen daarna ook gebeurde (gehoorverslag CGVS, pagina 12-13).

Zij hebben elkaar beter leren kennen via Facebook. Via dit medium kan verzoekster contact hebben met haar partner, zonder dat haar broers hiervan iets afwisten.

Verzoekster gebruikte hiervoor een "mobiele" computer, een laptop. In haar gezin waren er twee laptops in gebruik, verzoekster gebruikte echter de laptop waar haar broers het minste controle over hadden. Verzoekster heeft ook verklaard dat zij enkel contact zocht met haar partner via Facebook wanneer haar broers niet thuis waren: "Ik heb gezegd dat contact met hem via Facebook was, ik kon enkel op Facebook wanneer ze niet thuis waren. Soms kon ik twee weken niet met hen praten" (gehoorverslag CGVS, pagina 14).

H, de partner van verzoekster, en zijzelf zijn steeds meer naar elkaar toegegroeid.

Haar partner is verzoekster komen bezoeken in Irak. Hij heeft de hand komen vragen, samen met zijn moeder, aan de moeder van verzoekster. H is hiervoor in persoon naar Irak gereisd. Hij werkt voltijds in België (als lasser) en diende tijd vrij te maken. De ontmoeting vond plaats in augustus 2014 (gehoorverslag CGVS, pagina 14).

De broers van verzoekster stonden hier erg afkering tegenover, hetgeen de Commissaris-generaal over het hoofd ziet. Verzoekster diende, twee weken na zijn bezoek, haar Facebook-account af te sluiten (gehoorverslag CGVS, pagina 14).

Met deze gegeven wordt door de Commissaris-generaal kennelijk geen rekening gehouden.

Men richt zich daarentegen op de elementen waarop verzoekster geen precies antwoord kan geven. Men dient echter alle gegevens, alle informatie, waarover men beschikt in rekening te brengen alvorens men een beslissing neemt over de asielaanvraag van verzoekster.

5. Gelet op bovenvermelde elementen, is de beslissing van de Commissaris-generaal niet correct genomen. Door verzoekster wordt daarom verzocht om de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te hervormen en verzoekster te erkennen in de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire bescherming toe te kennen.

6. Door de verzoekende partij wordt betoogd dat zij, subsidiair, zwaarwegende gronden heeft om aan te nemen dat bij een terugkeer naar haar land van herkomst, zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Deze beslissing is gestoeld op de stelling van de commissaris-generaal waaruit hij concludeert dat er voor burgers in de noordelijke provincies van Irak thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De schijnbare stabiliteit in de noordelijke provincies is echter onvoldoende om te stellen dat verzoekster geen aanzienlijke kans heeft om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Er kan thans maar worden gesteld dat er een "zekere mate van stabiliteit" voorhanden is. Hieruit blijkt de onzekerheid over de situatie in de noordelijke provincies. Dit geldt des te meer gelet op de nog actuele evolutie in Irak."

2.2. Nieuwe elementen

Op 30 maart 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio" van 14 maart 2018 en de COI Focus "Irak. De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio via de lucht" van 16 oktober 2017.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt verzoeksters asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.3.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”.

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het*

land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

2.3.3.2. Beoordeling

Vooreerst stelt de Raad vast dat er in het verzoekschrift een aantal keren op wordt gewezen dat verzoekster werd gehoord zonder de aanwezigheid van een raadsman of vertrouwenspersoon, evenwel zonder dat daaraan, impliciet of expliciet, enige onwettigheid wordt gekoppeld. Aangezien verzoekster hierover geen enkele toelichting geeft en niet stelt, laat staan aantoon, dat en op welke manier haar belangen hierdoor werden geschonden, is er geen sprake van een middel.

Verzoekster steunt haar verzoek om internationale bescherming op het feit dat zij tegen de wens van haar broers in, een relatie kreeg met H, een in België verblijvende Iraakse Koerd, en vrees bij terugkeer wraak van deze broers.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat verzoekster er niet in is geslaagd om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zo werd onder meer geoordeeld dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt uit een familie te komen waar vrouwen alle vrijheid wordt ontnomen en waar zij het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, omdat (i) verzoekster wel degelijk inspraak zou hebben gehad in haar partnerkeuze nu zij een huwelijksaanzoek van haar neef had kunnen weigeren, (ii) haar zus drie keer is getrouwd, (iii) zij verklaarde dat haar broers haar arm braken maar niet meer weet wanneer dat gebeurde en de diverse andere incidenten waarnaar zij verwees niet worden ondersteund met enig begin van bewijs.

De verwerende partij stelt verder dat verzoekster geen geloofwaardig beeld schetste van de manier waarop zij Irak zou hebben verlaten omdat (i) zij doelbewust valse verklaringen zou hebben afgelegd over haar vertrek uit Irak, (ii) het weinig geloofwaardig is dat zij de visumprocedure en de regeling van de reis kon volbrengen zonder medeweten van haar mannelijke familieleden, (iii) zij amper informatie kon geven over de voorbereiding van de reis, (iv) zij valse verklaringen heeft afgelegd over haar reisweg en meer bepaald over wat er na haar aankomst in Istanbul is gebeurd.

De verwerende partij stelt ten slotte vast dat verzoekster geen correct beeld schetst van haar relatie met H en niet aannemelijk maakt dat zij omwille van haar vertrek uit Irak en haar relatie met hem voor vervolging dient te vrezen. Zij komt tot deze conclusie omdat (i) verzoekster niet kon zeggen of H na 2014 nog in Irak is geweest, (ii) zij niet wist wanneer het tweede huwelijksaanzoek plaatsvond, (iii) er niet het minste bewijs is dat zij en H reeds sinds 2014 contact zouden hebben gehad en (iv) de bewering dat en waarom de facebookaccounts werden afgesloten niet geloofwaardig is. Verder stelde de verwerende partij dat (v) verzoekster verklaarde in Irak geen problemen te hebben gehad met haar broers omwille van haar relatie met H, (vi) zij niet kan toelichten wanneer de bedreigingen door haar broers en andere mannelijke familieleden werden geuit, (vii) verzoekster niet kan zeggen of haar broers ervan op de hoogte zijn dat zij met de hulp van haar zus Bayan het land heeft verlaten, (viii) er geen enkele verzoeningspoging zou zijn geweest.

Deze motieven zijn pertinent, omdat ze betrekking hebben op de kern van het asielrelaas en de vaststellingen die eraan ten grondslag liggen zijn geput uit de stukken van het administratief dossier. Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verzoekster verwijst naar een aantal passages uit het gehoorverslag, bevestigt dat zij fysiek en mentaal werd mishandeld door haar broers, dat zij hieraan niet kon ontsnappen aangezien zij nog steeds in het ouderlijke huis woonde, nooit naar school was mogen gaan van haar broers en huisvrouw was. Het ontbreken van elke vrijheid zorgde voor haar vlucht uit Irak. Dat zij ondertussen is getrouwd met een "Europeaan" doet haar vrezen voor haar leven omwille van haar broers met wie zij geen contact meer heeft, en haar oudste zus heeft haar dat bevestigd. Het herhalen van het asielrelaas volstaat echter niet om de voormelde motieven te ontwrichten.

Verzoekster betoogt dat het uitgangspunt van de verwerende partij, met name dat haar elke vrijheid werd ontnomen, foutief is. Zij stelt dat haar "bijna" elke vrijheid werd ontnomen, als vrouw: zij woonde thuis, zonder job of scholing, onder het juk van haar broers. Dat er nog elementen zijn die wijzen op een vorm van vrijheid, doen hieraan geen afbreuk.

Verzoekster overtuigt niet: zelfs zo verzoekster zou kunnen worden bijgetreden waar zij stelt dat zij nog zekere vrijheden had (zoals onder meer het reizen, samen met haar moeder en zus, om medische redenen) valt het juk van haar broers, waarover zij spreekt, en de gevolgen die zij daaruit afleidt voor wat betreft haar vervolgingsvrees omwille van haar relatie met H, niet te rijmen met andere dingen die zij had verklaard: zo stelde zij dat zij in de mogelijkheid was geweest om een huwelijksaanzoek door haar neef te weigeren en dat haar zus, die onder datzelfde juk zat ("zelfs de twee getrouwde zussen, daar bemoeit hij zich mee" – gehoorverslag p 12), tot drie keer was getrouwd. Haar verklaring dat zij van haar broers geen mobiele telefoon mocht gebruiken en zelfs niet buiten voor de deur mocht staan (gehoorverslag p 11), strijdt dan weer met het feit dat zij wisten dat zij facebook had en toegang had via een van de laptops in huis (gehoorverslag p 13).

Dat de verwerende partij een verkeerd uitgangspunt zou hebben ingenomen, kan dan ook niet worden bijgetreden. Verzoekster heeft zich inderdaad een profiel aangemeten van een ongeschoolde achtergestelde vrouw uit een ultraconservatief milieu, doch dit is niet te verzoenen met een aantal van haar verklaringen, zoals hierboven geschetst. Het feit dat zij het slachtoffer zou zijn geweest van fysiek geweld door haar broers en dat daarbij zelfs haar arm werd gebroken, wordt niet alleen niet gestaafd met enig begin van bewijs; bovendien kon verzoekster bij benadering niet zeggen wanneer dat feit zich zou hebben voorgedaan, hetgeen gelet op de ernst ervan niet aannemelijk is.

Overigens valt daarbij nog op te merken dat terwijl verzoekster thans in haar verzoekschrift het probleem met H kadert rond het feit dat hij als een "Europeaan" wordt gepercipieerd door haar mannelijke familieleden, blijkt uit haar verklaringen dat het probleem zou zijn geweest dat hij veel jonger is dan verzoekster (gehoorverslag p 7). Dat verzoekster hierover uiteenlopende verklaringen aflegt, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het beeld dat zij schetst van haar milieu in Irak en de daaruit voortvloeiende problemen.

Aan de geloofwaardigheid van het relaas wordt verder afbreuk gedaan met de vaststelling dat verzoeksters verklaringen omtrent haar relatie met H niet aannemelijk zijn: zij betwist niet dat zij geen enkel bewijs voorlegt van het feit dat zij sedert 2014 contact zouden hebben gehad, en haar uitleg over de afgesloten facebookprofielen overtuigt niet, zoals dat reeds werd geschetst in de bestreden beslissing. Daarenboven laat verzoekster de vaststellingen dat het niet aannemelijk is dat zij niet zou weten of H na augustus 2014 nog in Irak is geweest en dat niet eens bij benadering kon vertellen wanneer het tweede huwelijksaanzoek, via een familielid dat werd gestuurd, plaatsvond, ongemoeid. De bedoelde motivering blijft derhalve staan.

De geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen krijgt verder een flinke knauw met de vaststellingen over de manier waarop zij Irak zou hebben verlaten. In verband met de motivering over haar reisweg, stelt verzoekster dat zij inderdaad heeft geprobeerd om een Deens visum te bekomen, dat zij heeft geprobeerd om dit zelf te regelen doch dat de kostprijs te hoog lag. Op de vraag tijdens het gehoor of zij ooit een visum heeft aangevraagd voor Europa heeft zij dan ook naar waarheid "nee" geantwoord. Zij heeft, nadat zij werd geconfronteerd met de stelling van de protection officer dat zij een Deens visum had aangevraagd, te kennen gegeven dat zij hiermee niet is doorgegaan. Op de vraag of zij ooit had geprobeerd om op legale manier met een visum naar Europa te reizen, had zij geantwoord dat een visum veel geld kost en zij er geen geld voor had. Haar verklaringen zijn dus correct en consistent, zodat de verwerende partij dus ten onrechte heeft geconcludeerd dat verzoekster doelbewust valse verklaringen had afgelegd. Verzoekster betoogt verder dat zij, op het ogenblik dat zij trachtte om aan het Deense visum te geraken, zich in Turkije bevond, zodat het makkelijker was om uit het zicht te blijven van haar broers. Dit is niet ongeloofwaardig, zo stelt zij. Ook de overige opmerkingen over haar reisweg, die losstaan van de redenen waarop zij Irak is ontvlucht, zijn niet van aard dat haar geloofwaardigheid ernstig wordt ondermijnd. Dat zij geen stempel heeft gekregen in haar paspoort in Turkije is niet haar verantwoordelijkheid; het is niet omdat de mogelijkheid dat zij geen stempel kreeg van de Turkse autoriteiten er onwaarschijnlijk is, dat ze uitgesloten is.

De Raad stelt vast dat het gehoor als volgt verliep:

*"Heeft u ooit geprobeerd om op legale manier, dus met een visum naar Europa te reizen ?
Men zegt dat een visum veel geld kost en huis in pacht moet geven. Ik had er geen geld voor.
Heeft u ooit een visum aangevraagd voor een land in Europa?
Nee.
U bent dat zeker ?
Nee. Omdat het te duur is. Ik had een visum naar Turkije gevraagd. [...]"*

We weten bijvoorbeeld dat u een visum voor Denemarken aanvroeg maar dat u het niet kreeg ? (Omiddellijk) Dat is waar. Ik heb wel gevraagd of het mogelijk is om een visum aan te vragen, ik weet niet of ze direct formulier invulden en dit en dat. En dan zeiden ze dat ik woning in pand moet geven. Ik dacht dat de jongen zou betalen.

Waar vroeg u dat Deens visum aan ?

In Erbil, maar het was te duur.

[...]

Trouwens, het visum werd aangevraagd toen u in Turkije was ?

Wie was er daar ?

U, u was in Turkije?

Ja, maar ik ging naar Howler. De contactpersoon met de ambassade. Ik ging zelf niet. Ik ging naar de Turkse ambassade in Erbil.

U ging naar de Turkse ambassade in Erbil?

Ja

Voor een Deens visum?

Er waren contactpersonen die zeiden dat ze het via de Turkse ambassade zouden doen. We moest huis of auto in pand geven. Ik zei: dat gaat niet, we stoppen er mee.

Bedoelt u het niet anders : u ging naar de Deense ambassade in Turkije om het aan te vragen?

Ja, ik ging. Ik had contact daar. Daarom werd gezegd dat ik woning in pand moest geven, ik zei dat ik niet kon.

Voor een goed begrip, ging u in Turkije naar de Deense ambassade voor dat visum ?

Nee, begon de procedure al in Erbil. Ik ging wel maar kreeg niet. Tijdje later werd gezegd dat ik huis in pand moet geven en ik zei dat ik niet kan.

Ik snap het nog altijd niet, was u in Turkije in de Deens ambassade ?

Ik ging, ja.

In het begin zei u dat u in Turkije was voor medische zorg voor uw zus, nu blijkt dat u er ook een visum aanvroeg. Dat is iets heel anders he, dat is er mee spelen.

Ik ging ook met zus, ik was niet de enige die visum aanvroeg. Om medische zorg voor zus. Het was niet mijn doel om naar daar te gaan, maar contactpersoon zei dat ik naar daar moest. Mijn contactpersoon zegt: nu je in Turkije bent, kom mee, ik zal je naar de Deense ambassade brengen."

Uit het administratief dossier blijkt onmiskenbaar dat zij op 27 mei 2016 een visumaanvraag heeft gedaan bij de Deense ambassade en dat daarbij haar vingerafdrukken werden genomen (stuk 4, map landeninformatie). Op 6 juli 2016 werd vervolgens een negatieve beslissing genomen. Dat verzoekster dus aanvankelijk de vraag of zij ooit een visum had aangevraagd voor een land in Europa negatief had beantwoord, doet wel degelijk afbreuk aan haar geloofwaardigheid. Eén en ander wordt nog versterkt door de vaststelling dat uit het hiervoor weergegeven citaat van het gehoor verzoekster niet anders doet dan mist spuien over de manier waarop zij Irak heeft verlaten en ook geen afdoende uitleg geeft over het ontbreken van een inreisstempel voor binnenkomst in Turkije. Verzoekster stelt dan wel dat het haar verantwoordelijkheid niet is dat zij de stempel niet heeft gekregen, en dat het niet ondenkbaar is, maar zij toont niet aan dat alle vaststellingen samen genomen, onvermijdelijk leiden tot de conclusie dat haar verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig zijn en zij niet met concrete objectieve argumenten aantoont dat daar anders over moet worden gedacht.

In de mate dat zij erop alludeert dat dit niet van belang is, kan zij niet worden bijgetreden: zoals de verwerende partij reeds vaststelde zijn duidelijke en consistente verklaringen hierover noodzakelijk om de verwerende partij en de Raad toe te laten of het voor verzoekster, vanuit de door haar geschetste positie, mogelijk was om een visumaanvraag te doen en de reis voor te bereiden zonder medeweten van haar controlerende broers. Zij blijft op dat vlak volledig in gebreke. Eenzelfde vaststelling moet worden gemaakt voor wat betreft de in de bestreden beslissing geschetste onwetendheden en vaagheden met betrekking tot de voorbereiding van de reis en de daarbij betrokken personen, die door verzoekster ongemoeid worden gelaten en dus blijven staan.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster niet kon toelichten waar en wanneer haar mannelijke familieleden de door haar geschetste bedreigingen hadden geuit, maar het erop hield dat het "vanzelfsprekend" is. In alle redelijkheid kan van verzoekster worden verwacht dat zij één en ander verder kan concretiseren en zich niet beperkt tot de vage beweringen die zij thans etaleert, gezien de ernst van de voorgehouden vrees. Waar zij in haar verzoekschrift stelt dat zij verklaringen heeft afgelegd op basis van de informatie waarover zij beschikte en van haar eigen ideeën en visies, en dat die niet noodzakelijk hoeven te beantwoorden aan de objectieve werkelijkheid, moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing vaststelt dat zij tegenstrijdige en lacuneuze verklaringen aflegde over

kernelementen uit het asielrelaas. Aangezien verzoekster meent heden internationale bescherming te behoeven naar aanleiding van bedreigingen vanwege haar mannelijke familieleden, kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat zij zich terdege informeert over deze bedreigingen, quod non. Eén en ander klemmt des te meer nu verzoekster niet betwist dat er geen enkele verzoeningspoging is geweest. Deze vaststellingen relativiseren de ernst van de geschetste vervolgingsvrees dermate dat ze als ongeloofwaardig moet worden beschouwd.

De hiervoor beoordeelde elementen alleen al leiden tot de conclusie dat de verwerende partij terecht heeft geconcludeerd dat geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk is gemaakt. Gelet op deze vaststelling kan haar niet het voordeel van de twijfel worden verleend. De andere in de bestreden beslissing beoordeelde elementen –zoals de mogelijkheid tot reizen van verzoekster en het feit dat zij is kunnen huwen met H- zijn in die optiek overtuigend, zodat het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet kan leiden tot een andere conclusie.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekster, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch(...) Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.3.4.2. Beoordeling

Verzoekster is het niet eens met de vaststelling van de verwerende partij dat er voor burgers in de noordelijke provincies van Irak thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Zij wijst erop dat de schijnbare stabiliteit niet volstaat om tot deze conclusie te komen, omdat alleen maar kan worden gesteld dat er een “zekere mate van stabiliteit” is, en hieruit blijkt de onzekerheid over de situatie in de noordelijke provincies. Dit geldt des te meer gelet op de actuele evolutie in Irak, zo stelt verzoekster nog.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster geen enkel concreet argument bijbrengt waaruit zou blijken dat de motieven in de bestreden beslissing die hebben geleid tot het oordeel dat verzoekster niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van de voormelde bepaling niet deugdelijk zouden zijn.

De update van de veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio die door de verwerende partij werd bijgebracht in het kader van haar aanvullende nota bevestigt overigens de stelling in de bestreden

beslissing dat er voor burgers in de vier Noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja formeel onder bestuur van de KRG thans geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat en dat personen die naar die regio willen reizen dat op een veilige manier kunnen doen.

In zoverre verzoekster tot slot wijst op de evolutie van het conflict en stelt dat de veiligheidssituatie niet stabiel is, benadrukt de Raad dat hij zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land en de regio van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing.

Verzoekster, die verder geen andere elementen aanbrengt dan deze die haar ongeloofwaardig bevonden asielrelaas constitueren, toont dus op geen enkele wijze aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoekster niet heeft aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, onredelijke of onzorgvuldige wijze tot haar beslissing is gekomen, en al evenmin dat zij bij de totstandkoming van de bestreden beslissing niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze niet correct zou hebben beoordeeld. Het enig middel is ongegrond. Verzoekster kan niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS